

Warszawa, 29 kwietnia 2013 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie, Wydział II
ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa**

Dotyczy wyroku WSA w Warszawie

z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. II SAB/Wa 503/12

Skarżący: Daniel Pietrzak,

**Organ, którego skarga dotyczy:
Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego,
reprezentowany przez radcę prawnego Sądu
Najwyższego Małgorzatę Wrzolek – Romańczuk
(pełnomocnictwo w załączeniu)
Sąd Najwyższy. Pl. Krasińskich 2/4/6,
00-951 Warszawa**

Wniosek

Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

- 1) o uzupełnienie lub sprostowanie niedokładności wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 2 jego sentencji,**
- 2) o wyjaśnienie niektórych wątpliwości związanych z rozstrzygnięciami i uzasadnieniem tego wyroku**

Działając w imieniu Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (pełnomocnictwo w aktach) informując, że odpis ww. wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. ze sporządzonym z urzędu uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego 15 kwietnia 2013 r., kierując

się treścią art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158, art. 159 p.p.s.a. w związku z art. 149 § 1 p.p.s.a., odczytywanym także w kontekście art. 154 § 1 tej ustawy, niniejszym wnoszę:

1) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 tego wyroku przez dodanie określenia: „w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), albo w trybie i na zasadach określonych w ustawie szczególnej w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej ustawy [w tym ostatnim wypadku przez jednoczesne wskazanie takiej ustawy szczególnej] to jest:

albo przez udostępnienie dokumentów stanowiących treść:

A) wszystkich umów prawa cywilnego opiewających na kwotę powyżej 1000,- zł zawartych przez Skarb Państwa - Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012 w inny sposób niż określony w przepisach o zamówieniach publicznych,

B) umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na stanowiskach:

a) radców prawnych,

b) Szefa Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,

c) Dyrektora Biura Administracyjnego,

d) Dyrektora Biura Finansowego,

e) Dyrektora Biura Gospodarczego,

f) Dyrektora Biura Informatyki,

g) Dyrektora Biura Kadr,

h) Dyrektora Biura Organizacyjnego

albo przez wydanie decyzji dopuszczonej treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w związku z jej art. 5”,

2) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 tego wyroku przez dodanie określenia: „w zakresie wskazanym w punkcie 1 wyroku”, lub – w wypadku uwzględnienia w całości lub w części powyższego wniosku nr 1 – przez dodanie określenia:

„w zakresie wskazanym w punkcie 1 tego wyroku w brzmieniu obecnie mu nadanym”,

a także przez wskazanie dnia, od którego, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pozostaje w stanie bezczynności w rozpoznaniu części wniosku Daniela Pietrzaka o udostępnienie określonych informacji w sposób i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) lub – ewentualnie – w innej ustawie szczególnej przez wyraźne wskazanie takiej innej ustawy szczególnej,

3) o wyjaśnienie wątpliwości związanych z rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 1 tego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

a) Czy realizacja wymaganego w punkcie 1) wyroku obowiązku „rozpoznania” określonych w nim fragmentów wniosku Daniela Pietrzaka z dnia .... może nastąpić przy uwzględnieniu wynikającego, w szczególności z norm prawa europejskiego, obowiązku „pseudonimizacji” niektórych danych w zakresie niezbędnym dla ochrony wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonywania pracy, prawa prywatności, w tym danych osobowych, gwarantowanego także (m.in.) art. 18, art. 20, art.24, art. 30, art. 31 ust. 1 i ust. 2, art. 35 ust. 1 i ust. 2, art. 47 i art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ?,

a jeżeli tak,

b) Czy wymagane w tym punkcie wyroku rozpoznanie części wniosku Daniela Pietrzaka może nastąpić przez ewentualne udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach dotyczy osób, które były nimi w dacie złożenia przez Daniela Pietrzaka jego wniosku, czy również/albo były lub będą nimi:

- w dniu wyrokowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tej sprawie,

- w dniu uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie,

czy (też)

- w okresie między dniem uprawomocnienia się tego wyroku, a 14 dniem od daty doręczenia tego wyroku po jego uprawomocnieniu się wraz z aktami sprawy ?”

- 4) o wyjaśnienie wątpliwości dotyczących trzeciego punktu rozstrzygnięcia tego wyroku i związanej z nim części uzasadnienia owego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy punkt 3 rozstrzygnięcia tego wyroku dotyczy również zarzutu beczynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania żądań Daniela Pietrzaka ujętych w punkcie 3 jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., to jest w zakresie przedstawienia wnioskodawcy zespołu danych mogących uchodzić za zgodne z żądaniem o: „wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 i 2012 r. przez Sąd Najwyższy (jako *stationes fisci* Skarbu Państwa) z zaznaczeniem, że przy zakupie materiałów dopuszcza ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach publicznych, natomiast przy zamówieniu usług wnosi o szczegółową informację co do każdej umowy ?” oraz

„Z jakim dniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie łączy początek biegu terminu na rozpoznanie złożonego drogą elektroniczną określonego wniosku Daniela Pietrzaka, a także dlaczego przy ustalaniu faktu upływu tego terminu przed wniesieniem przez Daniela Pietrzaka skargi na beczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowiącej przedmiot rozpoznania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tej sprawie, wykluczono - a priori - możliwość wystąpienia tego rodzaju okoliczności, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a. ?”

5) o rozpoznanie wniosków ujętych w punktach 1) – 4) niniejszego pisma w możliwie krótkim terminie, nie później jednak niż przed 15 maja 2013 r. oraz o umożliwienie niżej podpisanej jako pełnomocnikowi Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa SN w tej sprawie osobistego odbioru, po telefonicznym uzgodnieniu przez połączenie z numerem: 225308288 lub 225308205, stosownego rozstrzygnięcia lub stosowanych rozstrzygnięć Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie stanowiących rozpoznania tych wniosków odpowiednio wcześniej przed tym dniem, jako końcowym dla ewentualnego wniesienia skargi kasacyjnej od całości lub części ww. wyroku z dnia 11 marca 2013 r.

Uzasadnienie

Uzasadnienie, część wstępna, a także uzasadnienie wniosku nr 5

Po doręczeniu niżej podpisanej w dniu 15 kwietnia 2013 r. przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w Sądzie Najwyższym została dokonana jego analiza. Pierwszymi jej wynikami są powyższe wnioski o uzupełnienie lub o sprostowanie niedokładności niektórych jego rozstrzygnięć, a także o wyjaśnienie części wątpliwości związanych z jego treścią tak w warstwie sentencji jak i uzasadnienia.

Od odpowiedzi na niniejszy wniosek, a także od momentu, w jakim zostanie ona udzielona, uzależnione są wniesienie ewentualnej skargi kasacyjnej od tego wyroku, a także jej zakres.

W art. 159 p.p.s.a. wprost się stanowi, że złożenie wniosku o sprostowanie, uzupełnienie lub wykładnię wyroku nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia środka zaskarżenia.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwiony ostatni z pięciu głównych wniosków niniejszego pisma.

Wystąpienie z czterema pierwszymi z wniosków głównych tego pisma uzasadniam następująco:

Uzasadnienie wspólne dla wniosków nr 1, nr 2, nr 3 i nr 4

Wydaje się, że bezpośrednio w sentencji wyroku w sprawie skargi na bezczynność organu władzy publicznej, a zwłaszcza skargi dotyczącej braku rozpoznania licznych i zróżnicowanych żądań zawartych we wniosku, prawdopodobnie milcząco uznanego przez Sąd w całości za wniosek o udostępnienie informacji publicznej podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, w sytuacji gdy z brzmienia art. 1 ust. 2 tej ustawy wprost wynika, że udostępnianie informacji publicznych, a tym samym i rozpoznawanie wniosków o ich udostępnienie, może następować nie tylko w trybie i na zasadach w niej określonych, ale również w ustawach szczególnych, uwzględniającego choćby część takiej skargi w sposób dopuszczony treścią art. 149 § 1 p.p.s.a., powinno znaleźć się:

- a) bezpośrednio przytoczenie całego wniosku (*lub tych części wniosku*), którego (*których*) brak rozpoznania stanowił przedmiot skargi na bezczynność przyjętej w całości do rozpoznania przez sąd administracyjny,
- b) bezpośrednio przytoczenie tych części wniosku, i odpowiednio skargi, które sąd administracyjny uznał:
  - albo za rozpoznane w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami przed dniem wniesienia skargi (*ze skutkiem w postaci oddalenia tak określonej części wniosku, a zarazem skargi*),
  - albo za rozpoznane w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami w okresie między dniem wpływu skargi na bezczynność do organu władzy publicznej a dniem wyrokowania przez sąd administracyjny (*ze skutkiem w postaci umorzenia postępowania w odniesieniu do tak określonej części wniosku o udostępnienie informacji, a zarazem skargi*),

- albo za nie rozpoznane przez organ władzy publicznej w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami do dnia wyrokowania przez sąd ze wskazaniem takich przepisów (*ze skutkiem w postaci uwzględnienia skargi w sposób przewidziany w art. 149 § 1 p.p.s.a.*).

Rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1), 2) i 3) sentencji przedmiotowego wyroku nie spełniają tego rodzaju oczekiwań (wymagań), co sprawia, iż niejasne są relacje między nimi, a przede wszystkim nie jest wiadome, jakiego rodzaju czynności, a także z zastosowaniem trybu i zasad określonych w jakiej ustawie regulującej dostęp do informacji publicznej, ma jeszcze dokonać organ władzy publicznej (osoba pełniąca funkcję takiego organu) w terminie wskazanym przez sąd pod groźbą zastosowania w stosunku do niego (takiej osoby) sankcji przewidzianych w art. 154 p.p.s.a., a także (co najmniej) sformułowania zarzutu popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 23 u.d.i.p.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 1

Ani z sentencji, ani z uzasadnienia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 danego wyroku, dla którego oparciem ma być – w świetle uzasadnienia - art. 149 § 1 p.p.s.a., a ściślej część zdania pierwszego w tym przepisie, nie wynika wyraźnie do dokonania jakiego rodzaju czynności został zobowiązany Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a także, w ramach jakiego rodzaju procedury, miałyby być one dokonane tak, by stanowiły one rozpoznanie części wieloelementowego wniosku Daniela Pietrzaka z dnia 7 listopada 2012 r., jak się wydaje, uznanego w całości przez wnioskodawcę, a także obecnie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu art. 10 ust. 1 u.d.i.p.

Zarówno Daniel Pietrzak, jak i Sąd uwzględniający część jego skargi, a w pozostałym, bliżej nieokreślonym zakresie umarżający postępowanie z danej skargi, przyjmują bez bliższego wyjaśnienia, a tym samym uznają za oczywiste, że w szczególności ustawa o dostępie do informacji publicznej nie dopuszcza innej ostatecznej formy rozpoznania tego rodzaju wniosku niż albo:

- a) przez udostępnienie wnioskodawcy informacji w naturze, w kształcie, w formie i w sposób wskazany w jego wniosku, albo
- b) przez wydanie jednej z decyzji administracyjnych dopuszczonych wprost tą ustawą przy odpowiednim stosowaniu przepisów k.p.a.

Zarówno wnioskodawca, jak i WSA w Warszawie milcząco przyjmują, że istnieje domniemanie prawne pozwalające na przyjęcie założenia, że każdy wniosek o udostępnienie informacji uznawanych przez wnioskodawcę za informację publiczną podlega rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w sytuacji, gdy nie istnieje przepis obowiązującego prawa, który pozwalałby na sformułowanie tego rodzaju domniemania, a w szczególności nie jest nim którykolwiek z ustępów art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Rzeczą powszechnie wiadomą jest, sygnalizowaną także w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku z dnia 11 marca 2013 r., że ww. ustawa z dnia 6 września 2001 r. zawiera jedynie szcątkową własną regulację proceduralną, a wąskie odesłanie do Kodeksu postępowania administracyjnego w jej art. 16 ust. 1 i ust. 2, nie pozwala, zdaniem sądów administracyjnych, w tym NSA w świetle jego wyroków z dnia 11 września 2012 r. o sygnaturach: I OSK 903/12 i I OSK 916/12 (*dostępnych między innymi w CBOSA pod adresem internetowym: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>*) na zastosowanie przepisów regulujących postępowanie wstępne w sprawach podlegających, lub mogących podlegać, załatwieniu przez wydanie decyzji administracyjnej, a szczególności w sprawach wniosków o udostępnienie informacji uznawanych przez wnioskodawców za publiczne.

W świetle zgodnego orzecznictwa sądów administracyjnych w tego rodzaju sprawach nie mają zastosowania ani przepisy K.p.a., ani innej ustawy o charakterze proceduralnym, pozwalające na żądanie uzupełnienia braków wniosku, pozostawienie wniosku bez rozpoznania, a w szczególności na wydanie

tego rodzaju postanowienia, jak dopuszczone treścią obowiązującego od dnia 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a.

W świetle powołanych ostatnio wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wypada przyjmować również, że nie jest także dopuszczalne stosowanie przy obliczaniu terminów na rozpoznawanie wniosków o udostępnienie informacji publicznej art. 35 § 5 k.p.a., z którego wynika, że przy obliczaniu określonych w tym kodeksie terminów załatwiania spraw nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Ani wnioskodawca, ani WSA w Warszawie, nie wydają się uwzględniać również faktu, że Naczelny Sąd Administracyjny w swoim orzecznictwie, w tym powołanym ostatnio, na tle przepisów o dostępie do informacji publicznej potwierdza, że także po wejściu w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a., organ władzy publicznej, który uznaje, niekiedy błędnie, że objęte określonym wnioskiem informacje albo nie są informacjami publicznymi, albo nie podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie o dostępie do informacji publicznej, lecz z uwzględnieniem uregulowań szczególnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 u.d.i.p., ma obowiązek jedynie pisemnego wyjaśnienia wnioskodawcy o ograniczeniach lub uwarunkowaniach, które należy spełnić, aby wnioskodawca mógł uzyskać „zamówione” przez siebie informacje lub zespół, ewentualnie zestaw takowych, uznawanych przez niego za publiczne, z ryzykiem, że taki sposób rozpoznania wniosku o udostępnienie określonych informacji, jako, zdaniem wnioskodawcy, podlegających udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. stanie się przedmiotem skargi na bezczynność lub na przewlekłość postępowania podlegającej rozpoznaniu, przynajmniej co do zasady, przez sądy administracyjne z mocy stosownych uregulowań prawnych.

Na takie rozwiązania wskazuje się wprost w uzasadnieniu ww. wyroku NSA z 11 września 2011 r., I OSK 916/12, w którym nie przesądzając o charakterze żądanej przez wnioskodawcę, informacji wyjaśniono wprost, że:

„Organ musi zatem po ponownym określeniu charakteru informacji podjąć jedno z trzech możliwych działań:

- poinformować (pismem), że żądana informacja nie jest informacją publiczną. Wnioskodawca może wówczas złożyć skargę na bezczynność, a obowiązkiem sądu rozpoznającego taką skargę jest przesądzenie o charakterze wskazanej we wniosku informacji,*
- udzielić żądanej informacji,*
- odmówić jej udostępnienia w oparciu o art. 5 w zw. z art. 16 ustawy o dostępie do informacji publicznej.”*

Istotne jest przy tym, że w sprawie rozpoznanej cytowanym powyżej wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego przedmiotem wniosku o udostępnienie informacji publicznej były niektóre umowy zawarte przez Skarb Państwa – Sąd Najwyższy w podmiotami prywatnymi w ramach obrotu cywilnoprawnego, co przemawiało i przemawia za ustaleniem, że po wydaniu ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie Sąd Najwyższy miał prawo przyjmować, że jedną z form - dopuszczonych obowiązującymi przepisami - rozpoznania wniosku uznawanego przez wnioskodawcę za podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie o dostępie informacji publicznej, którego przedmiotem jest dowolna umowa między nim, a podmiotem innym niż określonym w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p., może być także, udzielenie, w terminie wskazanym w tej ustawie, pisemnej odpowiedzi, że objęta danym wnioskiem informacja nie stanowi informacji podlegającej udostępnieniu na zasadach w niej określonych.

Reasumując ten fragment uzasadnienia wypada uznać, że jeżeli w ogóle WSA w Warszawie mógł stwierdzić bezczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa SN w rozpoznaniu, wymagającej doprecyzowania, części określonego wniosku Daniela Pietrzaka, to powinien był w punkcie 1 rozstrzygnięć przedmiotowego wyroku przedstawić także informacje objęte pierwszym z głównych wniosków niniejszego pisma, a więc o jakiego rodzaju bezczynność chodzi, a także na czym ma polegać definitywne rozpoznanie danej części wniosku Daniela Pietrzaka z jednoczesnym wskazaniem procedury, w ramach której do takiego rozpoznania dojść powinno.

Obecne brzmienie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym sentencji przedmiotowego wyroku, gdyby doszło do jego uprawomocnienia się, uniemożliwia Sądowi Najwyższemu – Pierwszemu Prezesowi SN właściwe wykonanie zobowiązania, które Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie chciał zawrzeć lub zawarł w tym punkcie swego wyroku.

Nie powinno być przy tym przedmiotem dyskusji, że jakakolwiek interpretacja art. 149 § 1 zdanie 1 p.p.s.a. w części upoważniającej sąd administracyjny do zobowiązania organu władzy publicznej do podjęcia wskazanej przez sąd czynności, powinna prowadzić do ustalenia, że rolą sądu administracyjnego działającego w ramach tego przepisu jest nie tylko możliwie precyzyjne określenie takiej czynności, a przynajmniej jej rodzaju, którą organ powinien był wykonać, a jej nie wykonał do dnia wyrokowania przez sąd, a także, w wypadku istnienia różnych uregulowań proceduralnych, w ramach których dana czynność, teoretycznie rzecz biorąc, mogła lub może być podjęta, z jednoczesnym wskazaniem procedury, w ramach której określona przez sąd czynność powinna zostać dokonana w terminie przez niego wskazanym. Ta ostatnia ewentualność ma miejsce w sprawie niniejszej, co wyżej zostało wykazane.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwione wystąpienie z wnioskiem nr 1 w kształcie przedstawionym na wstępie niniejszego pisma.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 2

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 przedmiotowego wyroku wydaje się znajdować formalne oparcie w zdaniu drugim art. 149 § 1 p.p.s.a., który stanowi, że sąd administracyjny stwierdzając bezczynność organu władzy publicznej w określonej sprawie lub przewlekłość postępowania takiego organu mającego prowadzić do załatwienia sprawy, której wynik może stanowić przedmiot kontroli sądu administracyjnego zważywszy na treść art. 3 § 2 pkt 1, pkt 2, pkt 3, pkt 4 lub pkt 4a p.p.s.a. przy uwzględnieniu odesłania zawartego w art. 3 § 2 pkt 8 tej ustawy, powinien jednocześnie stwierdzić, czy wskazana przez sąd bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Owa

„jednoczesność” powinna przemawiać za ustaleniem, że jeżeli dodatkowe rozstrzygnięcie wymagane tym przepisem następuje w odrębnym punkcie wyroku uwzględniającego co najmniej w części skargę na beczynność lub przewlekłość postępowania organu władzy publicznej, to w takim odrębnym punkcie wyroku, co ma miejsce w sprawie niniejszej, powinno dojść nie tylko do wyraźnego nawiązania do tej części wyroku, w którym uwzględniono skargę w całości lub w części, ale również do jednoczesnego wskazaniem dnia, od którego ma miejsce stan beczynności organu władzy publicznej lub stan przewlekłości postępowania przed takim organem w określonej sprawie. Bez przedstawienia wprost w sentencji takiego wyroku owego dnia nie wydaje się bowiem uprawnione mówienie o stanie beczynności lub przewlekłości postępowania przed organem władzy publicznej w załatwieniu określonej sprawy (tu: w rozpoznaniu wymagającej doprecyzowania części określonego wniosku Daniela Pietrzaka), a tym bardziej formułowanie jakichkolwiek ocen, czy ustalony przez sąd stan beczynności lub opieszałości organu władzy publicznej ma cechy rażącego naruszenia prawa.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwione wystąpienie z drugim z wniosków głównych niniejszego pisma w kształcie przedstawionym na wstępie.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 3

Bez wyjaśnienia wątpliwości ujętych w pytaniach:

„Czy realizacja wymaganego w punkcie 1) rozstrzygnięć wyroku obowiązku „rozpoznania” określonych w nim fragmentów wniosku Daniela Pietrzaka z dnia 7 listopada 2012 r. może nastąpić przy uwzględnieniu wynikającego, w szczególności z norm prawa europejskiego, obowiązku „pseudonimizacji” niektórych danych w zakresie niezbędnym dla ochrony wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonywania pracy, prawa prywatności, w tym danych osobowych, gwarantowanego także (m.in.) art. 18, art. 20, art.24, art. 30, art. 31 ust. 1 i ust. 2, art. 35 ust. 1 i ust. 2, art. 47 i art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ?”

a jeżeli tak,

„Czy wymagane w tym punkcie wyroku rozpoznanie części wniosku Daniela Pietrzaka może nastąpić przez ewentualne udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach dotyczy osób, które były nimi w dacie złożenia przez Daniela Pietrzaka jego wniosku, czy również/albo były lub będą nimi:

- w dniu wyrokowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tej sprawie,

- w dniu uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie,

czy (też)

- w okresie między dniem uprawomocnienia się tego wyroku, a 14 dniem od daty doręczenia tego wyroku po jego uprawomocnieniu się wraz z aktami sprawy ?”

nie można właściwie wywiązać się z obowiązków nałożonych przez WSA w Warszawie, także po postulowanym ich doprecyzowaniu przez Sąd, bez narażania się na zarzut naruszenia uregulowań szczególnych, bądź zarzut braku zrozumienia rzeczywistej woli Sądu lub woli wnioskodawcy.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 4

Bez wyjaśnienia wątpliwości dotyczących trzeciego punktu rozstrzygnięcia tego wyroku i związanej z nim części uzasadnienia owego wyroku ujętych w pytaniach:

„Czy punkt 3 rozstrzygnięcia tego wyroku dotyczy również zarzutu bezczynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania żądań Daniela Pietrzaka ujętych w punkcie 3 jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., to jest w zakresie przedstawienia wnioskodawcy zespołu danych mogących uchodzić za zgodne z żądaniem o: „wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 i 2012 r. przez Sąd Najwyższy (jako statio fisci Skarbu Państwa) z zaznaczeniem, że przy zakupie materiałów dopuszcza ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach

publicznych, natomiast przy zamówieniu usług wnosi o szczegółową informację co do każdej umowy?" oraz

„Z jakim dniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie łączy początek biegu terminu na rozpoznanie złożonego drogą elektroniczną określonego wniosku Daniela Pietrzaka, a także dlaczego przy ustalaniu faktu upływu tego terminu przed wniesieniem przez Daniela Pietrzaka skargi na bezczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowiącej przedmiot rozpoznania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tej sprawie, wykluczono - a priori - możliwość wystąpienia tego rodzaju okoliczności, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a. ?”,

wysoce utrudnione jest sformułowanie oceny co do relacji między przedmiotem zaskarżenia, a trzema pierwszymi rozstrzygnięciami danego wyroku w sytuacji, gdy we fragmencie uzasadnienia, być może tego punktu wyroku, znalazło się stwierdzenie, że:

„Punkt 3 wniosku w zakresie wskazania liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Sąd Najwyższy w 2011 i 2012 r. załatwiono poprzez wydanie decyzji z dnia 20 grudnia 2012 r., doręczonej skarżącemu w dniu 27 grudnia 2012 r. Ocena legalności ww. decyzji nie mieści się w granicach przedmiotu zaskarżenia w sprawie niniejszej.” (podkreślenie autorki pisma).

To ostatnie zdanie sprawia, iż można odnieść wrażenie, że WSA w Warszawie w swoim wyroku albo w ogóle nie odniósł się do zarzutu bezczynności Pierwszego Prezesa SN w zakresie braku rozpoznania trzeciego punktu żądań wniosku Daniela Pietrzaka lub uznał w tej mierze za zbędne wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia.

Niżej podpisanej nie jest wiadome, by skarżący modyfikował zakres swej skargi, a faktem jest, że w dniu jej wniesienia nie była jeszcze wydana ostatnio wymieniona decyzja Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Okoliczność ta przemawia za domniemaniem, że skarga Daniela Pietrzaka obejmowała także brak rozpoznania jego wniosku w zakresie wskazanym w punkcie trzecim żądań jego wniosku.

Dosyć powszechnie przyjmuje się, że użycie w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. zwrotu normatywnego "stało się bezprzedmiotowe" oznacza, że chodzi w nim o przyczynę, która nastąpiła dopiero w toku postępowania sądowoadministracyjnego, po wniesieniu skargi do sądu (por. Dauter B., Gruszczyński B., Kabat A., Niezgódka-Medek M.;

Komentarz do art. 161 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, LEX 2011).

Umorzenie postępowania oznacza przerwanie i zakończenie postępowania sądowno-administracyjnego z powodu zaistnienia w jego toku zdarzeń, które uniemożliwiają osiągnięcie jego celu, albo powodują, że dokonanie przez sąd administracyjny kontroli zaskarżonego aktu lub czynności staje się zbędne albo nawet niedopuszczalne (por. T. Woś, Hanna Knysiak-Molczyk, Marta Romańska; Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2008, s. 579).

Pełnomocnik organu uważa za usprawiedliwione ostatnie z pytań nie tylko w kontekście uzgodnień poczynionych ze skarżącym co do terminu rozpoznania jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., ale przede wszystkim w kontekście wyjaśnienia przez niego akceptowanego, a także podanego w odpowiedzi na skargę, że ze względu na nieprawidłowości w funkcjonowaniu elektronicznej skrzynki podawczej Sądu Najwyższego do odczytania jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. doszło dopiero w dniu 23 listopada 2012 r. Wydaje się, że w wypadku wniosków składanych drogą elektroniczną początek biegu terminu na ich rozpoznanie powinien następować z upływem dnia, w którym z przyczyn technicznych możliwe było odczytanie danego wniosku.

Odpowiedź na ostatnie z ww. pytań ma zatem znaczenie także dla końcowej oceny wzajemnych relacji między trzema pierwszymi punktami rozstrzygnięć danego wyroku, a zwłaszcza dla ustalenia treści punktu drugiego, w którym uznano, że bliżej nieokreślona beczynność Pierwszego Prezesa SN wystąpiła, lecz nie miała charakteru rażącego naruszenia prawa.

Z powyższych przyczyn zasadne stało się wystąpienie z powyższymi wnioskami.

Załącznik 1 odpis nin. pisma

RADCA PRAWNY

Małgorzata Wozniak-Romańczuk
WA-4349

